

De beste van de klas.... of toch niet?

Iedereen zat al op z'n plaats toen Sharon kwam binnenstormen. 'Ga maar gauw zitten en doe je sidoer open bij het Sjema, dan kunnen we beginnen' zei David van wie ze dit jaar joodse les had.

Met een half oor luisterde Sharon naar wat David vertelde over het Sjema. Ze kon erg goed leren, ze hoefde iets maar één keer te horen om het te kunnen onthouden. Op school was ze dan ook altijd de beste van de klas, en daar hoefde ze niet eens zoveel voor te doen. Ook voor haar proefwerken van joodse les had ze meestal een tien. En niemand van haar klasgenoten kon zo vlug Ivriet lezen als Sharon, en dan ook nog zonder fouten!

Om de beurt las iedereen een pasoek voor. Even opletten, nu was zij aan de beurt. *וּכְתַבְתֶּם עַל מְזוֹזוֹת בְּיַתְדְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ*, *oechetavtam al mezoezot beetècha oevisjarècha*, las Sharon. 'Prima gelezen,' zei David. Kun je het ook vertalen? 'Je zult ze schrijven aan de deurposten van je huis en eh... 'Aan je poorten' vulde David aan. 'Wat knap, Sharon, je hebt bijna een hele pasoek vertaald. Ilan, ga verder!

'We ... ha... ja...' las Ilan. Met haar vinger volgde Sharon de woorden uit de sidoer, maar met haar hoofd was ze er helemaal niet bij. Vanmiddag zou ze met haar vriendin naar de manege gaan. Misschien mocht ze wel op haar lievelingspaard Suzi rijden! Terwijl ze in de sidoer keek droomde ze weg...

He, wat was dat? Het leek wel alsof er een paard in de klas was! 'Ha, Sharon' hinnikte Suzi. 'Ik heb ook joodse les, hoor! David heeft me leren bidden!'

'Dat kan niet' zei Sharon. 'Paarden gaan niet naar joodse les, en ze kunnen al helemaal niet dawwenen!'. 'Kijk maar, dan zullen we je het laten zien!' zei Suzi.

Ineens stond David bij Suzi. Hij vond het helemaal niet vreemd dat er een paard in de klas was. Hij pakte een laag tafeltje en zette dat voor Suzi neer. Uit zijn tas haalde hij een zakje met haver. Hij strooide de haver tussen de bladzijden van de sidoer.

Suzi stak haar hoofd in de sidoer en begon bovenaan de bladzijde te eten. Zo ging ze langzaam naar de onderkant van het blad. Toen ze alle haver van de bladzijde op had sloeg ze met haar vochtige neus de bladzijde om en at weer verder.

'Een leuk trucje' zei Sharon. 'Maar ze is niet echt aan het dawwenen'. 'Waarom niet?' vroeg David. 'Kijk maar, ze kan zelfs de bladzijde omslaan.... de bladzijde omslaan....

'Sla de bladzijde maar om, Sharon. Jij bent aan de beurt'. Sharon schrok wakker. David stond achter haar, en wachtte tot ze zou beginnen met lezen.

Een heel bijzondere tefilla

'Avienoe Malkeenoe' klonk het in sjoel. Iedereen zong het met de chazzan mee, ook Dannie die in de bank naast zijn vader stond. Wat was Rosj Hasjana toch een mooi feest! En wat kwamen er dan veel mensen naar sjoel. Het leek wel of iedereen zijn mooiste kleren aan had. Dannie aaide even over zijn nieuwe broek. Het spiekbriefje ritselde zachtjes. Gelukkig, het was er nog. Maar Dannie wist zeker dat hij het niet nodig zou hebben.

'Avienoe Malkeenoe, asee lema'ancho...' Met zijn vinger wees hij de woorden in het machzor bij. *w - e ... h - o - sj - ie - ... ee - n - oe*. Hij zuchtte diep. Zijn vader gaf hem een knipoog. Die begreep precies wat hij nu voelde. Dannie zou zo graag alle woorden net zo snel als de chazzan willen zeggen. En het liefst ook nog begrijpen wat hij in het Ivriet las. Maar hoe hij ook zijn best deed, het lukte niet. Dannie was dyslectisch.

Iedereen zei dat het helemaal niet erg was. Hij had er toch ook langer over gedaan om Nederlands te leren lezen? Dat ging nu toch ook goed? 'Je zult zien, nog even en dan kan de chazzan jou niet meer bijhouden', had zijn zusje gezegd. Maar die had makkelijk praten. Zij was niet dyslectisch.

'Op Rosj Hasjana gaat het erom dat je nadenkt over jezelf, hoe je volgend jaar zou willen zijn', zei zijn moeder. 'En over alle goede dingen waarvan je hoopt dat ze in het nieuwe jaar in de wereld zullen gebeuren. Dat is veel belangrijker dan letters lezen, Dannie'. 'En wanneer je iets aan Hakadosj Baroech Hoe wilt vragen hoeft dat helemaal niet in het Ivriet. Die begrijpt alle talen, ook Nederlands' had zijn vader gezegd.

Een paar dagen voor Rosj Hasjana had Dannie er ineens iets op gevonden. Uit zijn lesboek voor Ivriet had hij het hele alefbet overgeschreven en het daarna uit zijn hoofd geleerd. Voor alle zekerheid had hij een spiekbriefje gemaakt.

'Laat dit jaar een goed jaar worden voor alle joden' fluisterde hij tot Hakadosj Baroech Hoe. 'En nooit meer aanslagen of oorlog in Israël...

Ik kan niet zo vlug joods lezen, maar ik weet wel alle letters van het alef-bet. Dat ga ik nu opzeggen, dan kunt U er zelf de woorden van maken. Alef, Bet, Gimmel, Dalet, Hee.....' Terwijl Dannie zonder één foutje het hele alefbet fluisterde leek het wel alsof er letters door de sjoel dwarrelden. Ze zweefden hoger en hoger, net zolang tot dat ze door de tonen van de sjofar naar de poort van de hemel werden gedragen.

Om over na te denken:

- 1) Wat is het belangrijkste verschil tussen Sharon en Dannie?
- 2) Wat kun je leren uit het verhaal over Sharon?
- 3) Wat kun je leren uit het verhaal over Dannie?

